

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrt, a 2018. november 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2018. július 19. napján kihirdetett 3.B.92/2018/13. számú **ítéletét megváltoztatja**, a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére elrendeli a vádlott pártfogó felügyeletét.

A beszámítani rendelt bűnügyi őrizet 2018. július 18-tól július 19-ig töltött idő.

A Tatabányai Törvényszék Gazdasági Hivatalánál I./66/2018. számú bűnjelkartonon 2003.tételszám alatt nyilvántartott 7 db. különböző csavarhúzóra vonatkozik a lefoglalás megszüntetéséről és a kiadásról szóló rendelkezés.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 10.350.- /Tízezer-háromszázötven/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék 2018. július 19. napján megtartott előkészítő ülésen kihirdetett 3.B.92/2018/13. számú ítéletével I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetésében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat). Ezért őt 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetése kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, rendelkezett a vádlott által bűnügyi őrizetben töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.241/2018/1-I. számú átiratában rámutatott, hogy a Be. 590. § (3) bekezdésére figyelemmel a másodfokú felülbírálat korlátozott. Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárási szabályoknak megfelelően tartotta meg az előkészítő ülést, a törvényi előfeltételek fennállásáról meggyőződve fogadta el a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát, majd alapította a vádlott bűnösségét a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására és az eljárás ügyirataira.

Ennélfogva a vádlott bűnösségének megállapítására törvényesen került sor, a bűncselekmény minősítése helyes.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék a büntetés nagyságát befolyásoló tényezőket túlnyomó részben pontosan vette számba, nem enyhítő körülmény azonban, hogy a vádlott szándéka az eredmény tekintetében csak eshetőleges, hiszen az ítélkezési gyakorlat életveszélyes eredmény tekintetében egyenes szándékkal elkövetést nem ismer, míg további súlyosító körülmény a személy elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága.

Tény, hogy a vádlott együttműködő magatartást tanúsított, beismerő vallomást tett, amit a joghátrány meghatározásakor értékelni kell, azonban a bíróságnak a büntetés kiszabásával azt is üzennie kell, hogy „nem éri meg” bűncselekményt elkövetni. Nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a vádlott az életveszélyes sérülésen túl az egyenes szándékkal elkövetett bántalmazással is komoly, 8 napon túl gyógyuló, töréses sérülést okozott a sértettnek. Mindezekre figyelemmel az irányadó középértéktől évekkel elmaradó tartamú szabadságvesztés nem szolgálja a büntetéssel elérni kívánt célokat.

Indítványozta ezért, hogy az ítélőtábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát emelje fel, a végrehajtás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, továbbá a vádlottat tiltsa el a közügyek gyakorlásától. Emellett rögzítse, hogy a vádlott 2018. július 19. napján 14 óra 40 percre volt bűnügyi őrizetben, bűnjelekről szóló rendelkezést pedig akként pontosítsa, hogy 2003. tételszám alatt 7 darab különböző csavarhúzó tartanak nyilván.

Az ítélőtábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban írtakat fenntartotta. Utalt arra, hogy az ítélet már az új büntetőeljárási törvény szerint született, és korlátozott a felülbírálat, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott beismerő vallomását elfogadva előkészítő ülésen hozta meg a döntését. Kifejtette, hogy a törvényszék a súlyosító és enyhítő körülményeket nem megfelelően értékelte, további súlyosító körülmény az ilyen bűncselekmények elszaporodottsága, a vádlott büntetett előélete, az, hogy testi sértés elkövetése miatt volt már büntetve, nyomatékos súlyosító körülmény az ittas állapotban történő elkövetés, az, hogy szabálysértési eljárás is folyt ellene, amely eljárásnak szintén az ital volt a kiváltó oka, valamint az, hogy további súlyos, 8 napon túl gyógyuló sérülést is okozott a sértettnek. Egyetértett a törvényszékkel abban, hogy az alkalmazott büntetésnek üzennie kell a társadalom felé, azonban álláspontja szerint a büntetésnek azt kell üzennie, hogy nem éri meg bűncselekményt elkövetni, az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés pedig sem az egyéni, sem a generális prevenciók célokat nem szolgálja.

A vádlott védője az ítélőtábla nyilvános ülésén kifejtette az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy a büntetésnek személyre szabottnak, a körülményekhez igazodónak kell lennie, olyannak, amely szükséges és elégséges is egyben. Az elsőfokú bíróság személyesen is megismerhette a vádlottat, valamennyi, a büntetés kiszabásánál irányadó körülményt meg tudott ítélni, és a cselekményt követő magatartására, valamint a rendeződni látszó élethelyzetére figyelemmel megfelelő büntetést szabott ki vele szemben. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának négy évi próbaidőre történő felfüggesztése olyan üzenet a vádlott számára, hogy kapott még egy lehetőséget, amivel élhet, nyilván tudja, hogy több ilyen lehetőség nincs.

Az ügyész fellebbezése nem megalapozott, a fellebbviteli főügyészség indítványa részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát az előkészítő ülésen a Be. 504. § (3) bekezdése alapján végzésével elfogadta, és a Be. 565. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlott bűnösségét a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására és az eljárás ügyirataira alapította. Mindezek alapján I.rendű vádlott neve vádlottat a vádirattal egyezően bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, és ezért őt 2 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A törvényszék ítéletével szemben az ügyész a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel, kizárólag a kiszabott büntetés tartama miatt, súlyosításért, hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

Mindezekre figyelemmel - tekintettel arra, hogy az ügyész kizárólag a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést - az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között végezte el.

Ennek során az ítéletábra a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésen a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak szerint vizsgálta meg az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését, és azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, és nem vétett olyan eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna. A vádlott részére az idézést az előkészítő ülést legalább tizenöt nappal megelőzően nem sikerült kézbesíteni, a vádlott ugyanis az általa megadott címen nem volt elérhető. Ugyanakkor az előkészítő ülésen az eljárási jogaiokról történt tájékoztatást követően a vádlott és védője egybehangzóan úgy nyilatkozott, hogy nem kéri emiatt az előkészítő ülés elhalasztását, és kérték annak megtartását, így a védelmi jogok nem sérültek az eljárás során.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlott bűnösségének megállapítására is, az adott tényállás mellett a vádlott felmentésére, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak. A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtettekre is figyelemmel kimerítő

részletességgel felsorakoztatta azokat az alanyi és tárgyi ismérveket, amelyek alapján okszerűen vont következtetést arra, hogy a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító vádlott szándéka eshetőlegesen kiterjedt a magatartásának az életveszélyes eredményére is, és annak bekövetkezésébe belenyugodva cselekedett. Emiatt a vádlott cselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül.

A büntetés kiszabásánál az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, az ítéletábra azonban - a fellebbviteli főügyészség által kifejtett érvek mentén - mellőzi az enyhítő körülmények közül azt, hogy a vádlott szándéka az eredmény tekintetében csak eshetőlegesen. Ugyanakkor további súlyosító körülmény, ahogy arra a főügyészség is rámutatott, a személy elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága.

A büntetés kiszabásával összefüggésben a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. Emellett a Btk. 80. § (1) bekezdésére figyelemmel a büntetést a törvényben meghatározott keretek között, a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

A joghátrány megállapítása során figyelemmel kell lenni arra, hogy a szankció igazodjon a tett arányához, a cselekmény tárgyi súlyához, és a kiszabott büntetés a generális prevenció céljának elérését is megfelelően szolgálja. Emellett azonban ugyanilyen kiemelkedő jelentősége van az egyéni megelőzés céljainak és a büntetés egyéniesítésének is. Ennek meghatározásakor pedig nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy az elkövető a bűncselekményt követően milyen magatartást tanúsít. Jelen esetben a vádlott a rögtönös, indulati cselekményét követően, látva annak következményeit, azonnal segítséget hívott, illetve igyekezett elsősegélyt nyújtani a sértettnek, azaz mindent megtett annak érdekében, hogy a meggondolatlan testi épség elleni cselekménye ne járjon súlyosabb következményekkel.

A törvényszék pontosan felsorolta, részletesen leírta a vádlott javára írható, kétségtelenül fennálló enyhítő körülményeket, illetve a védelem is bemutatta azokat a kedvező változásokat, amelyek a bűncselekmény elkövetését követően a vádlott életében bekövetkeztek. Így a vádlott a bűncselekmény elkövetését szinte azonnal megbánta, és a bűnösségét elismerve együttműködött a hatóságokkal, illetve vitathatatlan az is, hogy a vádlott elnehezült élethelyzete rendeződni látszik, a bűncselekmény elkövetését követően elhelyezkedett, amelynek révén rendszeres jövedelemmel rendelkezik.

Kétségtelen, hogy az alkalmazott szankciónak az általános prevenció céljainak elérése érdekében a társadalom irányában is megfelelő üzenetet kell hordoznia azzal, hogy milyen mérvű büntetés kerül kiszabásra, azonban figyelemmel kell lenni arra is, hogy a bíróság által alkalmazott büntetés ne jelentsen az elkövetőnek a büntetés céljain túlmutató hátrányt. Ekként az ítéletábra megítélése szerint a korábban hajléktalan életmódot folytató, azonban jelenleg munkahellyel, lakhatással rendelkező vádlott számára a büntetés céljaival nem összeegyeztethető, aránytalanul súlyos következményt jelentene a szabadságvesztés mértékének súlyosítása és a végrehajtásának elrendelése. Ugyanakkor a végrehajtás felfüggesztésének hosszú próbaideje olyan esélyt jelent a vádlott számára, amellyel élve bizonyíthatja, hogy a továbbiakban törvénytisztelő, a közösségi normákat betartó életvitelt folytat. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a pártfogó felügyelet kellő kontrollt és megfelelő segítséget is jelenthet a vádlott számára ahhoz, hogy

az életében bekövetkezett pozitív változások megtartása mellett a jövőben tartózkodjon bűncselekmények elkövetésétől.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a Be. 606. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, és a Btk. 69. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét. Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek voltak, ezért azokat a másodfokú bíróság a Be. 605. § (1) bekezdés szerint helybenhagyta azzal, hogy pontosította a beszámítani rendelt bűnügyi őrizet tartamát, illetve nyilvánvaló számelírás folytán korrigálta a 2003. tételszám alatt nyilvántartott csavarhúzókra vonatkozó, a lefoglalás megszüntetéséről és a kiadásról szóló rendelkezést.

Az ítéletábra a Be. 613. § (1) bekezdése alapján - a Be. 574. § (1) bekezdésére is figyelemmel - rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Győr, 2018. november 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2018. július 19. napján kelt 3.B.92/2018/13. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. november 27. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. november 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke